

πειρα αὐτοῦ καὶ ἡ μεγάλη φήμη ἐνέπνευσεν ἐμπιστοσύνην, ἡ δὲ δύναμις τῆς θελήσεως αὐτοῦ ἦν ἀδιάσειστος. Οὗτος ἦν κάτοχος ἐξόχων ἀρετῶν, ἦν φιλόπονος καὶ μετρίφρων, ἐν ἀχύρινον στρώμα καὶ ἐν τραπέζιον ἤρκει εἰς αὐτόν. Καὶ ὄντως τὰ πρῶτα ἀποτελέσματα ἦσαν ἀξιοθαύματα. Ὁ ἀτίθασσος Γρίβας ἐνεχείρισεν εἰς αὐτόν τὰς κλείδας τοῦ Παλαμιδίου, πᾶσα δὲ ἔρις καὶ διάστασις ἐφάνη ἀποσβεσθεῖσα ὅπου δ' οὐδείς ἐχθρὸς ὑπέλειπετο, ἐκεῖ κατετίθεντο τὰ ὄπλα καὶ ἐπεδίδοντο εἰς τὴν γεωργίαν καὶ τὴν ἀνοικοδόμησιν τῶν ἐρειπίων. Μέρος λοιπὸν τῆς Ἑλλάδος ἀπήλασε τῆς χρυσοῦς εἰρήνης, ἀφοῦ ἐπὶ ἐπταετίαν ἐδοκίμασε τὰς φρικωδεστάτας τῶν ταλαιπωριῶν τοῦ οὐρανοῦ. Οἱ ἀγρῶται ἀπένεμον εἰς τὸν Πρόεδρον παιδικὴν πίστην, ἐκάλουν δ' αὐτόν Μπάρμπα Γιάννην. Καὶ πάντες δὲ οἱ θρασεῖς ὄπλαρχηγοὶ τοῦ ἔθνους ὑπέκυσαν ἐκουσίως. Ὁ Καποδίστριας ἐπροθυμήθη λόγῳ τε καὶ ἔργῳ νὰ ἀναγνωρίσῃ τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν, διότι ἡ τῆς θρησκείας ἐνόησις ἐφάνη ὅτι συνέσφιγγεν ἔτι μᾶλλον τοὺς δεσμούς τῆς πίστεως καὶ ἀγάπης. (1) Εἰς ταῦτα προσετέθησαν ἔξωθεν εὐτυχῆ ἔτι συμβεβηκότα. Ἐν Πελοποννήσῳ προσωμίσηθ' αἷμα στρατοῦ Γαλλικὸν ὑπὸ τὸν στρατάρχην Μαιζώνα, ὅπως ἀναχαιτίσῃ τὸν Ἰβραϊμὴν καὶ ἐξαναγκάσῃ αὐτὸν τέλος πρὸς παράδοσιν τῶν φρουριῶν καὶ πρὸς ἀναχώρησιν ταῦτα ἐγένοντο ἐν ᾧ χρόνῳ ὁ φιλελληνισμὸς ἐν Γαλλίᾳ κατέστη θερμότερος καὶ πρὸς πάντας κοινός.

(Ἀκολουθεῖ).

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΑΓΓΛΟΥ

ΥΠΟ ***

Μετάφρασις

ΙΑΚΩΒΟΥ Ι. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Μεγάλο μέρος τοῦ βίου του καταναλώσας ὁ λόρδος Βουλγερῶν εἰς ταξείδια, κινήσια, στοιχήματα, μέθας, συμπόσια καὶ εἰς παντὸς εἶδους διασκέδασεις, ἀπεφάσισε τέλος πάντων νὰ δώσῃ τέρμα εἰς τὰς τόσας ἀνοησίας του,

(1) Ὁ Καποδίστριας ἦν ἀνέκαθεν ὀρθόδοξος σ. μ.

διίσχυριζόμενος ὅτι κατέχων τις περιουσίαν κολοσαίαν, οἷα ἡ ἰδική του, δηλ. τριάκοντα χιλιάδας λίρας. Ἐτήσιον εἰσόδημα καὶ μόλις τεσσαρακοντοῦτις ὦν, ἠδύνατο θεσβαίως νὰ διέρχεται τὸν βίον του εἰς ἡδονὰς γοητευτικώτερας.

Πλὴν ὁ λόρδος Βουλγερῶν, δὲν ἤτο παντάπασιν ὠραῖος ἢ μᾶλλον εἰπεῖν ἤτο φύσει δυσειδής· μικρὸς τὸ ἀνάστημα καὶ χονδροειδέστατος, εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς στρουγγύλους καὶ πυρρῶς ὡς τὴν ξανθοκόκκινον κόμην του, αἰπαχεῖαι παρειαὶ του ἐκρέμαντο μέχρι τοῦ λαίμοδετου του καὶ τέλος ἅπας ὁ χαρακτηρισμὸς τοῦ προσώπου του εἶχε τι τὸ κωμικὸν καίτοι συνήθως σοβαροῦ χαρακτῆρος ἦτο.

ὑπὸ τοῦ χονδροειδέστατου ἐν τούτοις ἐξωτερικοῦ τοῦ του καλύμματος, ὁ λόρδος Βουλγερῶν ἐκρυπτε καρδίαν εὐαίσθητον καὶ εὐπρόσιτον ἔρωτος, οὐχὶ ἐλαφροῦ καὶ ἀστάτου, ἀλλ' εἰλικρινοῦς, σταθεροῦ καὶ πλήρη πάθους. Μὴ κατορθώσας μ' ὅλα ταῦτα νὰ νυμφευθῇ εἰς τὴν Ἀγγλίαν, καὶ αἰσθανόμενος ἰδιαιτέραν τινὰ διὰ τὰς Βαλλίδας κλιανὴν ἐπανῆλθεν εἰς Παρισίους ἐλπίζων νὰ τύχῃ τοῦλάχιστον ἐκεῖ τοῦ σκοποῦ του.

Πρὸ τριῶν ἡδὴ μηνῶν ὁ λόρδος διέτριβεν εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Γαλλίας, συχνάζων εἰς τὰ θέατρα, εἰς τοὺς χοροὺς, εἰς τοὺς περιπάτους, εἰς τὰ κυριώτερα ξενοδοχεῖα καὶ παντοῦ ὅπου εὐγενεῖς κυραὶ ὑπῆρχον· πλὴν εἰς μάτην ἐφαίνετο γενναϊόδωρος, ματαιῶς τὸν χρυσὸν του κατεσπάταλει. . . . ἡ εὐαίσθητος καρδιά του δὲν εἶχεν εἰσέτι συναντήσῃ καρδίαν ὁμοίαν τῇ ἰδικῇ του.

Ἐσπέραν τινὰ ἐπανακάμπτων μετὰ τὸ μεσονύκτιον εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἐθα διετέλει, διεβίωνε τυχαίως ἀπὸ δρομίσκον κρημον, ὅτε αἴφνης ἔστη καὶ αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς του ἀνωρθώθησαν, ἀλλὰ φύσει γενναῖος ὦν δὲν ἐδειλάσε ποσῶς καὶ προχωρήσας ὀλίγα βήματα ἔτεινε τὸ οὖς· κραυγαὶ γοεραὶ ἐξήρχοντο ἐκ τοῦ βάθους προχώματος· στρέφει ἀμέσως τὸ βῆμα πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, πλησιάζει καὶ μετὰ φρίκης θεωρεῖ δύο ἀνδρας κρατοῦντας βιαίως νεάνιδα καὶ ἐτοιμοὺς νὰ ἀτιμάσωσιν αὐτήν. Ὡς ἀστραπὴ ὄμα καὶ μετὰ λύσσης ἔπιπεται κατ' αὐτῶν. Οἱ δύο κακοῦργοι ἀντεστάθησαν ἀλλ' ὁ λόρδος ἄριστος πυγμάχος τυγχάνων, ἤρξατο γρονθοκοπιῶν αὐτοὺς τόσον βιαίως, ὥστε νικηθέντες ἐτρέπησαν εἰς φυγὴν.

Ἐστράφη τότε νὰ ἴδῃ τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος νεάνιδα, ὅπως προσφέρων αὐτῇ τὸν βραχιονά του ὀδηγήσῃ οἰκαδὴ, ἀλλ' αὐτὴ καθ' ὃν καιρὸν οὗτος μηχανώδως ὑπὲς αὐτῆς ἐπαύλαιε, ἰδοῦσα αἴφνης ἐκυτὴν ἐλευθέραν, ἦτο τοῦ γοῦνα

δραμαϊκῶς διευθυνομένη πρὸς ὠραιότατον καὶ μεγαλοπρεποῦς ἐξωτερικοῦ οἴκου, ὅπου φθάσασα ἐπανελημμένως ἐκτόπει τὴν θύραν.

Ἐπωφελῆεις τῆς περιστάσεως, ὁ λόρδος τρέχει ὄλαις δυνάμεσι κατόπιν αὐτῆς, ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμήν κατακόπος φθάνει πλησίον τῆς, πρὶν εἰσεῖτε δυνηθῆ νὰ ἀρθῶσιν λέξις, ἡ θύρα ἀνοίγει καὶ ἡ μυστηριώδης νεάνις ὄρμησασα ἐντὸς, κλείει αὐθαρῆ τὴν θύραν λέγουσα ταυτοχρόνως αἰς τὸν σωτήρα αὐτῆς.

— Σας, ὑπερευχαριστῶ, Κύριε, μένω λίαν εὐγνώμων.

Ὡς κεραυνόπληκτος ἴσταται ὁ Βουλιγκρῶγ πρὸ τῆς θύρας, ἰδὼν τὸν πρὸς αὐτὸν τῆς νεάνιδος ἀγροίκον τρόπον. Πῶς! λέγει καθ' ἑαυτὸν ὁ λόρδος, ἤκουσα ὅτι ἐν γένει αἱ Γαλλίδες φέρονται λίαν εὐγενῶς καὶ πρὸ πάντων εἰς τοιαύτας περιστάσεις. Ἡ ἐκδούλευσις μου πρὸς ταύτην τὴν Κυρίαν ἡξιομίσθαι θεβαίως τρόπον εὐγενέστερον, καὶ κατὰ περισσώτερον ἀκόμη! . . .

Ἄλλ' ἐν τούτοις δὲν ἀπώλεσε τὸ θάρρος του, πλησιάζει εἰς τὴν θύραν καὶ κρούει αὐτήν, ἀλλ' αὐτὴ ἦτο καλῶς κεκλεισμένη καὶ οὐδεὶς ἀπήντησε. Κρούει καὶ δευτέρον μὲ περισσοτέραν δύναμιν καὶ ἐπιμονήν· ἀλλ' εἰς μάτην, ἡ θύρα δὲν ἐκλονίσθη, καὶ οὐδεὶς ἦλθε νὰ ἀνοίξῃ, τέλος ὀργισθεὶς κρούει ἀδιακόπως καὶ τόσον βιαίως, ὥστε τὰ πέριξ ἠντήθουν ἐκ τοῦ κρότου, πλὴν ἐκ τῆς οικίας οὐκ ἦν φωνὴ, οὐδ' ἀκρόασις. Ὁ τολμηρὸς ὅμως λόρδος δὲν ἀπελπίζεται. Ἡ νυκτερινὴ αὐτῆ συνάντησις τῷ φαίνεται ὡς ὄνειρον. Ἐπεθύμει νὰ ἰδῇ τοῦλάχιστον τὸ πρόσωπον ἐκείνης τὴν ὁποίαν ὑπερασπίσθη καὶ ὑπὲρ τῆς ὁποίας μὲ τόσον ζήλον ἐγρονθοκόπησε. Δὲν ἤξευρε ἂν αὐτὴ εἶναι νέα ἢ προθεσηκυῖα τὴν ἡλικίαν, ἐνθυμηθεὶς ὅμως τὴν καταπληκτικὴν εὐκινησιάν τῆς ἀγνώστου, ἔκρινεν ὅτι θὰ ἦτο θεβαίως εἰς τὸ ἄνωγος τῆς νεότητος. Τὸ παράδοξον τοῦτο συμβεβηκὸς ἱκανὸν ἦτο νὰ κινήσῃ τὴν περιέργειαν καὶ τοῦ ἀπαθεστεροῦ Ἀγγλου. Νὰ τύχῃ μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὑπερασπιστὴς ἀγνώστου, νὰ κτυπηθῇ χάριν αὐτῆς, χωρὶς καὶ νὰ δυνηθῇ νὰ τὴν ἰδῇ κατὰ πρόσωπον, εἶναι θεβαίως ἀρχὴ μυστηριώδους μυθιστορήματος, καὶ ὁ λόρδος Βουλιγκρῶγ ὅστις ὑπερηγάπα τὰ μυστήρια, ἔστη πρὸ τῆς θύρας σύνουος καὶ ἀκίνητος ὡς ἀγαλμα. Πρὸ μιᾶς ἡδὴ ὥρας ἐφαίνετο παρατηρῶν μετὰ θαυμασμοῦ καὶ ἐκπληξέως τὴν θύραν — διὰ τῆς ὁποίας εἶχεν εἰσέλθει τὸ νυκτερινὸν φάσμα — καὶ θὰ ἔμενεν ἐκεῖ θεβαίως μέχρι τῆς πρωΐας ἂν οἱ περίπολοι δὲν ἐφθάνον ἐγκαίρως, ἵνα ἀποσπάσωσιν αὐτὸν ἀπὸ τῆς δειροπολήσεως τῆς.

— Τὶ κάμνετε ἐκεῖ Κύριε, τῷ λέγει ἀπειλητικῶς ὁ λόρδος, παρατηρήσας αὐτὸν ἀκίνητον πρὸ τῆς θύρας.

Ὁ λόρδος Βουλιγκρῶγ ὠμίλει ὀλίγον τὴν γαλλικὴν, καὶ ὀλιγώτερον ἀκόμη τὴν ἡνωθεὶ. Ἐκλαβὼν λοιπὸν τὴν ῥώτησιν τοῦ λοχίου (τὸν ὁποῖον σημειωτέον δὲν ἐγνώρισεν ὡς τοιοῦτον) ὡς προσβολὴν, στρέφεται πρὸς αὐτὸν μὲ ἀπειλητικὸν καὶ ὀργίλον βλέμμα· ἀλλ' ὁποῖα ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς του ἰδὼν ἑαυτὸν ἐν ῥοπῇ ὀφθαλμοῦ, περιουκλωθέντα ἀπὸ ἀνδρας ἐνόπλους. Τοὺς ἐκλαμβάνει ὡς ὀπαδοὺς ἐκείνων μετὰ τῶν ὁποίων ἐκτυπήθη, καὶ ἐν τῇ ὀργῇ του ἤρξατο γρονθοκοπῶν δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν, λέγων·

— A!.. By God!... I am very angry!...

Ὁ Ἀγγλος μετὰ μεγίστης ἀγγλικῆς ἐπιτηδειότητος, ἐξήκολούθει νὰ παίξῃ ταῖς γρονθοτικῆς μανιωδῶς μὲ τοὺς περίπολους κράζων· εἰς βοήθειαν! . . . εἰς τὸν δολοφόνον! . . .

Μετὰ μεγάλου κόπου τέλος πάντων (ἀποφεύγοντες ἐν τούτοις τὰ ῥωμαλῖα τοῦ λόρδου γρονθοκοπήματα) κατώρθωσαν νὰ τῷ δώσωσι νὰ ἐνοήσῃ, ὅτι ἡ περιπολία τὸν κρατεῖ.

— Ἀφοῦ λοιπὸν εἰσθε περίπολοι, λέγει ὁ Βουλιγκρῶγ γαλλιστὶ καὶ ἀγγλιστὶ συνάμα, διατὶ τοιοουτρόπως μὲ συλλαμβάνετε;

— Ἐπειδὴ, τῷ ἀπαντᾷ ψυχρῶς ὁ λοχίας, εὐρήθητε παραμονεύων εἰς τὰς δύο μετὰ τὸ μεσονύκτιον, ἐνώπιον τῆς θύρας ταύτης, ἀκίνητος ὡς ζύλον.

— Καὶ τί ἐνδιαφέρεσθε σεῖς ἂν ἐγὼ κινητὸς ἢ ἀκίνητος εἶμαι, ἀντιλέγει ὁ λόρδος, μὴ ἐνοῶν καὶ αὐτὸς ἀκριβῶς τί λέγει. Μοὶ ἤρесе νὰ μένω τοιοουτρόπως.

— Εἰς ἡμᾶς ὅμως, Κύριε, τοῦτο ἀπαρέσκει, καὶ διὰ τοῦτο θὰ μᾶς συνοδεύσητε μέχρι τῆς φρουρᾶς.

— Εἰς τὴν φρουράν! . . . μήπως μὲ ἐκλαμβάνετε, Κύριοι, διὰ ληστήν! . . . διὰ κακοῦργον! . . . διὰ κλέπτην! . . . διὰ δολοφόνον! . . . διὰ . . . διὰ . . . γνωρίζετε, ἄθλιοι, τίς εἶμαι; Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἐντιμώτατος λόρδος Βουλιγκρῶγ! . . .

— Δὲν γνωρίζω παντάπασι, κύριε, ἂν ἦσθαι ὁ λόρδος Βουλιγκρῶγ, ἢ ἄλλο τί . . . Ἐχομεν ἐδῶ θαλαντιστόμους ἀπομιμουμένους ἀριστα τοὺς Ἀγγλους, ἐκτὸς τοῦτου, κύριε, ἐπετέθητε κατὰ τῆς φρουρᾶς καὶ τοῦτο ἀρκεῖ. Ἐμπρός! . . .

— Ὁ λόρδος Βουλιγκρῶγ δὲν θὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν φρουράν! ὠρύετο ὁ ἀγγλος, δὲν κάμνω βῆμα, ἐδῶ θὰ μένω.

— Εἰς τὰ ὄπλα, ἐνέκραξεν ὁ λοχίας.

— Πῶς! Ζητεῖτε νὰ μὲ δολοφονήσῃτε λοιπόν;

— Ἐὰν δὲν προχωρήσῃτε ἐκουσίως, θὰ ἀναγκασθῶμεν νὰ λάβωμεν ἴσως ἀναγκαστικὰ μέτρα.

— Ὁ Βουλιγκρώγ ἐναντιοῦται, κτυπᾷ τοὺς πόδας του καὶ τὰς χεῖράς του ζητῶν βοήθειαν· ἀλλ' οἱ περίπαλοι βαρυνθέντες ἤρχισαν νὰ ἀποθῶσιν αὐτὸν τόσον βιαίως, ὥστε ἀναγκαστικῶς ἐπροχώρησε, καὶ φθάει εἰς τὴν φρουρὰν κατὰ σκοπὸν, μανιώδης καὶ βεβουλισμένος εἰς ἀπερίγραπτον ἀδυναμίαν. Ἀναρῶσά, ζητεῖ ἐκδικήσῃν, ἰκανοποιήσῃν, καὶ ἐν τῇ μανίᾳ του δὲν εὐρίσκει λέξεις καταλλήλους διὰ νὰ ἐξηγήσῃ. Ἐν ᾧ δὲ ὁ λοχίας ἔκαμνε τὴν ἐκθεσίαν του εἰς τὸν φρούραρχον, ὁ χονδρὸς μας Ἄγγλος, λίαν κεκμηκῶς ζητεῖ ἔγθεν ἀκίθην κάθισμα, καὶ παρατηρήσας ἐν τύμπανον τὸ ὅποιον ἐν τῇ ταραχῇ του ἐξέλαβεν ὡς κάθισμα, ἀφῆθ' ἐπ' αὐτοῦ· ἀλλ' ὑπὸ τὸ ὑπέρογκον τοῦ λόρδου Βουλιγκρώγ βάρος, τὸ ἐκ λεπτοῦ δέρματος κάλυμμα τοῦ τυμπάνου δὲν ἀντέχει... τὸ δὲρμα διασπάζεται καὶ ὁ δυστυχὴς λόρδος βυθίζεται ἐντὸς αὐτοῦ μὲ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν γονάτων του καὶ τοὺς πόδας ὑψωμένους εἰς τὸν ἀέρα.

Ἡ φρουρὰ τῆς ἐθνικοφυλακῆς δὲν δύναται νὰ κρατήσῃ τὴν σφοδρὰν ἐκρηξίν τοῦ γέλωτος, ἣν προῦξένησεν αὐτοῖς ἡ θέσις τοῦ Ἄγγλου. Στρατιῶται, ἀξιωματικοὶ καὶ φύλακες συσσωρευθέντες περὶ τοῦ τυμπάνου παρεδόθησαν εἰς εὐθύμους ἀστεϊσμοὺς, καγχάζοντες καὶ περιπαίζοντες αὐτόν· ἡ ὀργὴ τοῦ λόρδου Βουλιγκρώγ διπλασιάζεται προσπαθεῖ, πλὴν εἰς μάτην, νὰ ἐξέλθῃ τοῦ τυμπάνου, κραυγάζων:

— Εἶναι φρικῶδες! ἀνυπόφορον!... Ὁ Γάλλος νὰ κρατῇ ξένον ὑπὸ κράτησιν ἐντὸς βασιλείου!... Iam very angry καθ' ὑμῶν... Βοηθήσατέ με ὀλίγον, νὰ ἐξέλθω... νὰ ἐξέλθω καὶ... θὰ σᾶς...

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτων, τυμπανιστὴς τις εὐσπλαγχνισθεὶς τὸν Ἄγγλον, κατῴρρωσε νὰ τὸν στήσῃ εἰς τοὺς πόδας τοῦ· ἀλλ' ὁ λόρδος Βουλιγκρώγ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν ἀρχίζει καὶ αὐτὸς νὰ γρονθοκοπῇ μανιωδέστερον περὶ αὐτοῦ· τότε πρὸς ἡσυχίαν τοῦ κοινοῦ ἐκρίθη καλὸν νὰ τεθῇ ὑπὸ κράτησιν δι' ὅλης τῆς νυκτός.

Ἀφ' οὗ ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἐπέφερε μεγίστην ταραχὴν εἰς ὅλην τὴν φρουρὰν, ἀφ' οὗ ἀνοκτὰ ἐγρονθοκόπησε τοὺς τοίχους, ὁ λόρδος Βουλιγκρώγ ἀπακοιμήθη· καὶ βεβαίως τὸ φρονιμώτερον τοῦτο ἦτο· ἀλλὰ δυστυχῶς ὀλίγοι, εἰς ταιαύτας περιστάσεις, καταφεύγουσιν εἰς τὸν ὑπνον ἀγογγύστως...

Ὁ ὕπνος καθὼς καὶ ὁ χρόνος, καταπραῖνει καὶ ἡδύναται τοὺς πόρους. Ἐν τῇ ἐγέρσει του, ὁ λόρδος Βουλιγκρώγ, ἐφάνη κατῃσχυμένος, διότι εὐρέθη ἐν τῇ φρουρᾷ ἠνιόχοντες ὅτι εἶχεν ἀδικον τὴν προτεραίαν νὰ γρονθοκοπήσῃ τοὺς περιτόλους, ὅταν δὲ ὁ φρούραρχος τῷ ἐζήτησε τὰ ἀποδεικτικά του, τὰ παρουσίασε πρὸς αὐτόν μετὰ μεγάλου ὑποταγῆς.

Ἀνεγνώρισαν ἀμέσως ὅτι ὁ ξένος δὲν ἦτο ποταπῆς καταγωγῆς, τῷ ἐσυγχώρησαν τὰς παραφορὰς τῆς προτεραίας, καὶ τὸν ἀφῆσαν ἐλεύθερον ἀφ' οὗ ἐν τούτοις ὑπεσχέθη ὅτι δὲν ἤθελε παραμένει ἐπὶ πλέον, παρελθόντος τοῦ μεσονυκτίου, μετὰ θαυμασμοῦ πρὸ τῶν θυρῶν τῶν οἰκιῶν τῆς πρωτευούσης.

Ὁ Ἄγγλος μετ' οὐ πολὺ λησμονήσας τὴν ἐν τῇ φρουρᾷ διανυκτέρευσίν του καὶ τὰς περιπετείας τῆς προτεραίας, δὲν ἐφύλαξεν ἐμὴ μόνον μίαν ἀνάμνησιν, τὴν κυρίαν τὴν ὅποιαν ἔσωσεν. Ἡ ἀνάμνησις ἦτον ἀόριστος, διότι ἡ κυρία αὕτη δὲν τὸν νύχταρσεν ἢ ἀπὸ μακρόθεν καὶ τῷ ἐκλείσει τὴν θύραν σχεδὸν κατὰ πρόσωπον· ἀλλὰ διὰ ῥωμαντικὸν πνεῦμα, τὸ ἀβέβαιον ἔχει τὴν ἀξίαν του. Ὅταν δὲν γνωρίζῃ πῶς ἢ τὸ ἀνάστημα μιᾶς γυναικὸς, ὅταν δὲν γνωρίζῃ ἢ τὴν διὰ τὸ τρέχειν εὐκνησίαν της, δύναται βεβαίως τότε νὰ προσθέσῃ εἰς ταῦτα μορφήν ἀγγελικὴν, φωνὴν θελητικὴν καὶ τὰς χάριτας ἐκεῖνας, αἵτινες μαγεύουσι καὶ ὑποδουλοῦσι πάσας τὰς καρδίας. Ὅταν τις τρέφεται δι' ἀπατηλῶν οὐραίων εἶναι ἐλεύθερος νὰ τὰ ἀπωθήσῃ πολὺ μακρὰν. Ὁ θετικὸς ἔχει πολλάκις ὀλιγώτερα θέλητρα, διότι οὐδέποτε τρέφεται μὲ τὰ ἀπατηλά, πλὴν μαγευτικὰ τῆς φαντασίας ὄνειρα.

Μόλις ἐξελθὼν τῆς φρουρᾶς ὁ λόρδος Βουλιγκρώγ, διεκθύνεται πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο ἔνθα τὸ νυκτερινὸν συμβῆν ἔλαβε χώραν. Εὐκόλως ἐπανευρίσκει τὴν ὁδὸν καὶ προχωρήσας ἀναγνώριζει τὴν οἰκίαν ὅπου ἡ ἀγνωστός του ἐκρύβη.

Εὐρὼν τὴν ὑπισθεν θύραν ἀνοικτὴν ὁ Ἄγγλος εἰσέρχεται καὶ βαδίζει πρὸς τὸν οἰκοφύλακα μὲ τὸ θάρρος ἀνθρώπου ἔχοντος πλήρη χρυσοῦ τὰ θυλάκιά του.

Κατὰ κακίην του ὅμως τύχην ὁ οἰκοφύλαξ ὅστις ἦτον ἀρχαῖος τοῦ κράτους στρατιώτης, νῦν δὲ ἀπόμαχος, εἶχεν ἡμῶσι μῖσος ἀδυσώπητον κατὰ τῶν Ἄγγλων, ἀφ' οὗτο ὁ ἀρχαῖος στρατηγὸς του ἀπέθανεν εἰς τὴν Ἁγίαν Ἐλένην. Βίς τὰς πρώτας λοιπὸν τοῦ Λόρδου λέξεις, ὁ Κύριος Βαταλλιάρδος, οὕτως ὠνομάζεται ὁ οἰκοφύλαξ, ἀνεγνώρισε

τόνον ἀγγλικόν. Ὁ φύσει χαρίεις χαρακτήρ του ἀμέσως μετεβλήθη, ἀλλόκοτοι μορφασμοὶ περιεκάλυψαν τὸ πρόσωπόν του, καὶ ἐνῶ διὰ μὲν τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς περιέστρεψε τὸν μέγα καὶ χονδρὸν αὐτοῦ μύστακα, διὰ τῆς δεξιᾶς ἔξευε τὴν ἐκ ξύλου κνήμην του.

Λίαν παράδοχος ἐφάνη εἰς τὸν ἀγγλὸν ὁ τρόπος τοῦ φέρεσθαι τοῦ οἰκοφύλακος, ἀλλὰ τοιαύτη ἦτον ἡ συνήθεια τοῦ Κυρίου Βαταλλιάρδου ὅταν δυσηρεστεῖτο ἢ ὁσάκις ἐπρομελέτα σχεδιὸν τι βραδιουργίας.

— Κύριε Ἐλβετέ, εἶπεν ὁ λόρδος Βουλιγκρώγ εἰσιχωρῶν εἰς τὸν τοῦ οἰκοφύλακος οἰκίσκον.

— Δὲν εἶμαι παντάπασιν Ἐλβετός, ἀπεκρίθη μετ' ὀργῆς ὁ Βαταλλιάρδος, εἶμαι γνήσιος Γάλλος, καὶ καυχῶμαι διὰ τοῦτο.

— Δὲν θέλω βεβαίως, Κύριε, νὰ σᾶς ἐμποδίσω τοῦ νὰ ἴσθης γάλλος. Ὁνομάζων ὑμᾶς Ἐλβετόν, ἤθελα νὰ εἶπω...

— Μὲ περοπάζετε, Κύριε, ἐπαναλαμβάνει καὶ αὖθις ὁ οἰκοφύλαξ μὲ θυμὸν, μοὶ φαίνεται ἐν τούτοις ὅτι δὲν ἔχω ὕψος Ἐλβετοῦ.

— Ὑμεῖς Κύριε; διόλου, διόλου δὲν φαίνεσθε Ἐλβετός, ἀπαντᾷ μετὰ μεγάλης εὐγενείας ὁ λόρδος, προσπαθῶν τοιοῦτοτρόπως νὰ καταπράνῃ τὴν ἐξημμένην τοῦ οἰκοφύλακος ἀκαιρον ὀργήν, ἵνα δελεάσας αὐτὸν μάθῃ τι περὶ τῆς ἀγνώστου νεάνιδος ἐξηκολούθησεν λοιπὸν λέγων μετὰ ζωηρότητος.

— Ὑμεῖς, Κύριε, Ἐλβετός! μπᾶ, μπᾶ, μπᾶ, ποτὲ, τούταντιὸν ἔχετε ὕψος γνησίου Γάλλου, ἀλλ' ὀνομάζων ὑμᾶς Ἐλβετόν, ἤθελον νὰ σᾶς εἶπω...

— Ἀλλὰ, μήπως ἔχω ζένην προφοράν, Κύριε;

— No! my friend...

— Μήπως ἐκ τοῦ τρόπου μου μὲ ἐξελάβατε ὡς Ἐλβετόν;

— No! my friend...

— Μήπως λοιπὸν μὲ εἶдете ποτὲ νὰ τρώγω λάχανα-τουροί, ὡς οἱ Ἐλβετοί;

Ἔως ἐδῶ ἀπὸ μίαν ἕως ἄλλην λέξιν ὁ λόρδος ἐξήγαγε τὴν ἐννοίαν τῆς φράσεως καὶ ἀπεκρίνετο συμφώνως μετ' αὐτήν, ἀλλὰ τὰ λάχανα-τουροί τόσο ἐσύχισαν τὰς ἰδέας του, ὥστε μετὰ μικρὰν σιωπὴν ἀπαντᾷ:

— Yes!... yes!...

— Yes?... yes?... ἐπαναλαμβάνει θηριωδῶς ὁ οἰκοφύλαξ.

Τότε ἐννοήσας τὸ σφάλμα του λέγει:

— Ἀλλὰ Κύριε, δὲν ἤννοησα τὴν τελευταίαν σας φράσιν.

— Ἐνῶ λοιπὸν δὲν ἐνωσεῖτε τίποτε, σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ εἰπῆτε ἀμέσως διὰ ποῖον λόγον ἐν τῇ ἡσυχίᾳ μου ἤλθετε νὰ μὲ διαταράξῃτε, ὀνομάζοντές με Ἐλβετόν.

— Ὁνόμασα ὑμᾶς Ἐλβετόν, ἐπειδὴ ἤθελον νὰ ἐκφρασθῶ καλλίτερον πρὸς ὑμᾶς... νὰ σᾶς ἐρωτήσω...

— Ἐμπρὸς λοιπὸν τί με θέλετε;... ἢ μᾶλλον τί ζητεῖτε εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην;

— Θὰ σᾶς τὸ ἔλεγον ἐκ μιᾶς ἀρχῆς ἐάν μοι εἰδίδετε τὸν ἀπαιτούμενον καιρὸν. Ἦλθον ἐδῶ διὰ νὰ ἐξετάσω... νὰ μάθω... νὰ... γνωρίσω... τίνα...

Ταῦτα λέγων ὁ λόρδος Βουλιγκρώγ, ἐξάγει χρυσοῦν νόμισμα καὶ θέτει αὐτὸ ἐπὶ τοῦ σκεπάσματος τοῦ ξυλίνου κραββάτου τοῦ Βαταλλιάρδου, ὅστις εἰς τὴν θέαν τοῦ χρυσοῦ, πάραυτα καταπράνεται ὡς ἀρίον, ἐπειδὴ καίτοι καιρίως ἐμίσει τοὺς Ἀγγλοὺς, δὲν ἔστρεφεν ὁμῶς καὶ τὸ αὐτὸ μῖσος εἰς τὰς λίρας αὐτῶν, τούταντιὸν, ἐσκέπτετο ὅτι κάλλιον εἶναι νὰ λαμβάνῃ τις τὸν χρυσὸν παρὰ τῶν ἐχθρῶν ἢ παρὰ τῶν φίλων.

— Χθὲς τὸ ἑσπέρας, ἐξηκολούθησεν ὁ Βουλιγκρώγ, διαβαίνων λίαν ἀργὰ ἀπ' ἐδῶ, ὑπερασπίσθη νέαν τινὰ κυρίαν, ἣτις διαμένει εἰς αὐτὴν τὴν οἰκίαν, καὶ εὐτυχῶς ἐγκαίρως κατεδίωξα μὲ γρονθοκοπήματα τοὺς δύο αὐθάδεις οἰτινες ἐζήτουν νὰ παραβιάσωσιν αὐτήν. Ἡ κυρία ἐλευθερωθεῖσα ἐδραμε πρὸς τὴν οἰκίαν ταύτην, ἐγὼ δὲ ἔστρεξα κατόπι αὐτῆς, ἀλλὰ δυστυχῶς μόλις φθάσας μοὶ ἔκλεισε τὴν θύραν κατὰ πρόσωπον, λέγουσά μοι ἐνδοθεν πολὺ ὠραία πράγματα... Ἐπεθύμουν πολὺ νὰ ἤξεύρω ποία εἶναι ἡ κυρία αὕτη τῆς ὁποίας ἡ θελκτικὴ εὐστοφία μὲ ἔκαμε νὰ χάσω τὰ μυαλά μου καὶ ἐκτός τούτου νὰ ὑποφέρω τόσα δι' αὐτὴν ἀπὸ χθὲς!...

Ὁ οἰκοφύλαξ ἐφάνη σκεπτικὸς, καὶ αἰφνης ἀνακράζει: — Ἄ! ναι, ἡ κυρία αὕτη εἰσήλθε χθὲς, μετὰ τὸ μεσονύκτιον... ἤξεύρω διὰ ποίαν θέλετε νὰ μοῦ εἰπῆτε... καὶ... καλῶς τὴν γνωρίζω...

Ὁ οἰκοφύλαξ ἤρξατο περιγρίβων τὰς χεῖράς του καὶ ξύων ἐκ νέου τὴν ξυλινὴν κνήμην του, μειδιάμα δὲ κακεντρέχες καὶ ποιηρὸν συνέσταίτε ταῦτοχορόνως τὰ παχέα χεῖλῃ του.

— Νίμαι νέα καὶ ὠραία Κυρία, δὲν ἔχει οὕτως; ἠρώτησεν ὁ λόρδος.

— Νέα!... ναι... ὦ! βεβαίως εἶναι νέα καὶ...

ώραία... καθ' ὅσον μάλιστα ἤκουσα νὰ λέγωσιν ὅτι εἶναι
ἐξαιρετος εἰς τὸ εἶδος τῆς.

— 'Ἐξαιρετος! ... ὦ!... ὦ!... By God!... ἐ-
στιχημάτιζον ὅτι ἦτο ἐξαισίου καλλονῆς... 'Ἐ! καὶ τί
κάμνει ἡ Κυρία αὐτῆ; ἔχει πατέρα; ... μητέρα; ... οἰ-
κογένειαν; ...

— Διαμένει μόνη καὶ δὲν δέχεται οὐδένα... ἀλλ' εἶναι
καὶ τὸ ἀληθές ὅτι οὐδεὶς ἐρχεται νὰ ἐπισκεφθῇ αὐτήν...
τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ καιροῦ αὐτῆς δαπανᾷ εἰς τὰ ἄσματα
... ὡς φαίνεται ὑπεραγαπᾷ τὴν μουσικὴν.

— 'Αγαπᾷ τὰ ἄσματα... εἶναι λοιπὸν μουσικὸς...
θὰ ἔχη ἴσως ὄργανόν τι εἰς τὴν οἰκίαν τῆς; ...

— Δὲν παρετήρησα... 'Α!... ἐλησμόνησα, ἔχει
ἐν εἶδος κιθάρας τὴν ὅποιαν κρούει ἀρκετὰ καλὰ, καὶ ὅταν
ἄδῃ συνωδεύεται μὲ αὐτήν.

— 'Α! ἔχει κιθάραν... ἐννοῶ, very well, ἀγαπᾷ
τὴν μελωδίαν... καὶ ἐγὼ θυσιάζομαι διὰ τὴν μουσικὴν.
Εἰς ποῖον πάτωμα κατοικεῖ ἡ κυρία αὐτῆ.

— Τὰ παράθυρα τοῦ δωματίου αὐτῆς εἶναι ἐπὶ τοῦ
τρίτου πατώματος, καὶ δύο ἐξ αὐτῶν εἶναι ἀπέναντι τοῦ
ξενοδοχείου, τὸ ἑποῖον εἶναι ἐδῶ πλησίον.

— 'Υπάρχει ξενοδοχεῖον πλησίον εἰς τὴν οἰκίαν εἰπα-
τε; ...

— Βεβαίως.

— Τὸ ξενοδοχεῖον αὐτὸ εἶναι confortomble? ...

— Καλὴ τί μοῦ λέγετε;

— Σᾶς ἐρωτῶ ἔάν τὸ πλησίον ξενοδοχεῖον εἶναι con-
fortomble... ἐννοῶ ἔάν ᾖ... ᾖ... confortomble.

— 'Εγὼ ὅμως δὲν σᾶς ἐγνώθ... confortomble δὲν
εἶναι λέξις γαλλικὴ... καὶ σᾶς παρακαλῶ πολὺ νὰ μοι
ἐμιλήτε γαλλιστί, ἔάν θέλετε νὰ σᾶς ἐννοῶ.

Ὁ Λόρδος Βουλγιγκρῶν κρίνει καλὸν νὰ θέσῃ καὶ δευτέ-
ρον χρυσοῦν νόμισμα ἐπὶ τοῦ ξυλοκραββάτου τοῦ οἰκο-
φύλακος, ἵνα ἐννοηθῇ καλλίτερον, προσθέτων.

— 'Αδιάφορον... Εἶμαι ἀρκετὰ ἱκανοποιημένος...

'Α! καὶ πῶς ὀνομάζεται... if you please? ...

— Τὸ ὄνομα τῆς μυλέδου τῆς τρίτης ἡμέρας;

— Yes.

— 'Εκείνης, ἧτις τραγοῦδαί δι' ὅλης τῆς ἡμέρας;

— Yes.

— 'Ἐν πρώτοις ἐγὼ δὲν σᾶς εἶπον ὅτι εἶναι μυλέδου.

— 'Αδιάφορον... Σᾶς παρακαλῶ μόνον νὰ μοῦ εἰ-
πατε τὸ ὄνομά τῆς.

— Διάβολε... θὰ ἦτο μεγάλη μου ἀδιακρισία νὰ εἰ-
πω εἰς ἓνα ξένον...

'Ἡ θεὰ τρίτου νομίσματος ριφθέντος ἐπὶ τοῦ ξυλίου
κραββάτου ἀπολήθονε τὴν γλῶσσαν τοῦ οἰκοφύλακος, δὲν
λέγει πλέον ὅτι εἶναι ἀδιακρισία, μάλιστα σπεύδει νὰ
εἴπῃ'

— 'Ονομάζεται Κυρία Χίκα;

— 'Α! λαίδου Χίκα;

— 'Οχι! Κυρία Χίκα.

— Χικέτ;

— Δὲν σᾶς λέγω οὔτε Χικέτ, οὔτε Χικ. ἀλλὰ Χίκα...
Χίκα... Χίκα... ἐννοήσατε τώρα;

— Καλὴ, ὦραϊα, πολὺ καλὰ φίλε, εἶμαι πολὺ εὐχα-
ριστημένος... πολὺ ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὰς ὁδηγίας σας...
θὰ σᾶς ἐπανίδω... Farewell.

Ὁ 'Αγγλος ἀπομακρύνεται τοῦ εἰκίσκου καὶ ἐξέρχεται
τῆς οἰκίας, ἐνῶ δ' ἡ γηραιὸς ἀπόμαχος λέγει'

— Στὸ διάβολο! χονδρέ μου goddem! πολὺ ἀκριθὰ
μὰ τὸν Θεὸν σοὶ τὰ ἐπώλησα.

— 'Ἐκ τῆς οἰκίας τῆς ἀγνώστου αὐτοῦ κυρίας ὁ λόρδος
πορεύεται ἀμέσως εἰς τὸ πλησίον ξενοδοχεῖον καὶ εἰσερχό-
μενος λέγει εἰς τὴν οικοδέσποιναν'

— Κυρία, ἐπιθυμῶ νὰ διαμείνω ἐνταῦθα.

— Εὐκολώτατον μιλόρδε.

— 'Επιθυμῶ νὰ κατοικήσω εἰς τὸ τρίτον πάτωμα.

— Τὰ δωμάτια τοῦ πρώτου πατώματος εἶναι ὡραϊό-
τερα μιλόρδε.

— Σᾶς λέγω ὅτι θέλω τὸ τρίτον, θὰ πληρώσω ὡς ἐάν
ἦμιν εἰς τὸ πρῶτον.

— 'Ὡ! τότε διαφέρει, ὁ μιλόρδος εἶναι ἐλεύθερος...

— Θέλω νὰ κατοικήσω εἰς τὸ ἐμπροσθεν καὶ εἰς τὸ
δωμάτιον τὸ ὅποιον προσεγγίζει εἰς τὴν ἀριστερόθεν οἰκίαν.

— Τὸ δωμάτιον τοῦ τρίτου πατώματος ἀριστερόθεν
εἶναι ἐνοικιασμένον ἀπὸ ἓνα Ἴσπανόν.

— Βάλετε τὸν Ἴσπανόν σας ὅπου θέλετε, θέλω ἀφε-
κτικῶς τὸ δωμάτιόν του.

— 'Αλλὰ... μιλόρδε...

— Ὅθ' πληρώσω ὅσον θέλετε...

— Πολὺ καλὰ, πολὺ καλὰ, μιλόρδε θὰ διασωθῇ τὸ
πράγμα... θὰ εὐρῶ μίαν πρόφασιν διὰ τὸν Ἴσπανόν.

— Yes, yes, βάλετε τὸν Ἴσπανόν νὰ κατοικήσῃ
εἰς μίαν πρόφασιν, ἐγὼ ἀπόψε θὰ ἔλθω εἰς τὸ ξενοδο-
χεῖόν σας.

— Τὰ πάντα θὰ εἶναι ἑτοιμα πρὸς ὑποδοχὴν σας μιλόρδε.

Ὁ λόρδος Βουλιγκρῶγ ὀλίγον ἔλειψε νὰ τὰ χάσῃ ἀπὸ τὴν χαρὰν του, ὀλίγας ὥρας μετὰ ταῦτα ἦτο εἰς τὸ ξενοδοχεῖον πλησίον τῆς κατοικίας τῆς ἀγνώστου αὐτοῦ κυρίας, τῆς ὁποίας τὰ παράθυρα ἦσαν ἀπέναντι καὶ ἐξ ἴσου μὲ τὰ ἰδικάτου. Ἐφερε μεθ' ἑαυτοῦ ὁ λόρδος ὑπερμέγεθες τύμπανον ἐκπλήξαν τοὺς ξενοδόχους, ἐπειδὴ ὅμως ἐπλήρωνε πάντοτε πλουσιοπαρόχως, εἶπον μεταξὺ αὐτῶν.

— Ἴσως ὁ πλούσιος οὗτος Ἀγγλος, ἀγαπᾷ τὸ τύμπανον.... Ἐκτὸς τούτου, μήπως καὶ αὐτὸ δὲν εἶναι ὄργανον ὡς ὅλα τὰ ἄλλα;

Ὁ λόρδος Βουλιγκρῶγ μένει ἐπὶ τοῦ παραθύρου του ἀρκετὰς ὥρας, ἐλπίζων νὰ ἴδῃ τὴν ὄραιάν του ἀγνωστον ἐπὶ τοῦ ἰδικοῦ της, ἀλλὰ δυστυχῶς ἠπατήθη ἐπὶ ὀλοκλήρους ὥρας παραμονεύει... ἀκραζέται ὅπως ἀκούσῃ αὐτὴν ἄδουσαν, ἀλλ' εἰς μάτην.

Τὴν ἑσπέραν τῆς δευτέρας ἡμέρας τέλος πάντων, ὁ μιλόρδος ἀκούει ἤχους μουσικῆς· εἶναι ἡ κυρία Χίκα, ἥτις ψάλλει ἄσμα γαλλικόν, συνοδευομένη μετὰ τὴν κιθάραν της.

Παρεῖθός ὁ μιλόρδος λαμβάνει τὸ τύμπανον ἀνὰ χειρὰς καὶ ἐκτελεῖ στροφὰς τινὰς πολυκρότους, προσπαθῶν ὅσον τὸ δυνατόν, νὰ συνοδεύῃ τὴν φωνὴν τῆς τραγωδοῦ. Τότε μόνον ἔπαυε τυμπανίζων, ὅτε ἡ φωνὴ τῆς κυρίας Χίκας δὲν ἤκούετο πλέον.

Ὁ τρόπος οὗτος τοῦ προσελκῦσαι τὴν προσοχὴν τῆς γείτονος του, εἶχε τι τὸ νεοφανές διὰ τὴν φαντασίαν τοῦ Ἀγγλου. Ἐπὶ ὀκτῶ ἡμέρας κατὰ συνέχειαν ὁ λόρδος κχιροφυλακτεῖ, μόλις ἡ ὄραία αὐτοῦ ἀγνωστος ἀρχίσῃ ὁποιοδήποτε ἄσμα, νὰ τρέξῃ καὶ αὐτὸς εἰς τὸ τύμπανόν του συνοδεύει ὅμως τὴν τραγωδὸν ὅσον τὸ δυνατόν ἐπιδειξίως καὶ χωρὶς νὰ καλύψῃ τὴν φωνὴν αὐτῆς.

Τὴν ἐνάτην ἡμέραν πορεύεται εἰς τὸν οἰκοφύλακα Βαταλλιάρδον, ὅστις ἰδὼν αὐτὸν ἐμειδίασε κακεντρέχως.

— Φίλε μου, τῷ λέγει ὁ ἄγγλος, καλὸ μου φίλε, δὲν εἶμαι πλέον ἀγνωστος, εἰς τὴν ὄραιάν τοῦ τρίτου πατώματος.... ἔσχετίσθην μετ' αὐτῆς....

— Πῶς! τὴν εἶδετε; ἀνεκράξεν ὁ ἀρχαῖος ἀπόμαχος μετ' ἐκπλήξεως.

— Ὅχι, δὲν εἶδον ἀκόμη τὸ πρόσωπόν της, ἀλλ' ὁσάκις τραγωδεῖ, κτυπῶ καὶ ἐγὼ τὸ τύμπανον διὰ νὰ σχηματίσω οὕτω μετ' αὐτῆς μικρὰν τινα συνδιάλεξιν.

— Σεῖς λοιπὸν εἴθε ὁ τυμπανίζων καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, ὑπέλαβεν ὁ οἰκοφύλαξ γελῶν σαρκαστικῶς. Ἐ! καλά!... Τῷ ὄντι ἡ κυρία Χίκα σὰς ἀκούει.... Καὶ μάλιστα ὠμίλησεν ἔμπροσθέν μου περὶ τοῦ τυμπανιστοῦ....

— Ὁμίλησε περὶ ἐμοῦ!... ὦ! πόσον τοῦτο μοι εἶναι εὐχάριστον.... εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ σχετισθῶ μετ' αὐτῆς.... καὶ τί εἶπε περὶ ἐμοῦ;..

— Εἶπεν ὅτι: Ἐὰν ἐγνώριζον τὸ ζῶον, τὸ ὁποῖον δὲν κάμνει ἄλλο παρὰ νὰ ταμπουρλίξῃ ὅλην τὴν ἡμέραν πλησίον εἰς τὸ δωμάτιόν μου, θὰ τοῦ ἔσπαζον μετ' εὐχαριστήσεως τὰ ταμπουρλόζυλά του εἰς τὰ μούτρα.

Εἰς αὐτοὺς τοὺς λόγους, τὸ φύσει δύσμορφον τοῦ Βουλιγκρῶγ πρόσωπον κατέστη λίαν γελοῖον, ἔνεκα τῶν διαφόρων μορφασμῶν τοὺς ὁποίους ἡ φυσιογνωμία τοῦ ἐξέφραξε.

— Πῶς! εἶπε μετὰ στεναγμοῦ, τὸ ὄραϊον τοῦτο πλάσμα, μὲ ἐκάλεσε ζῶον;... Δὲν ἠμπορῶ λοιπὸν ἀκόμη νὰ παρουσιασθῶ πρὸς αὐτὴν.... Ὅα μεταχειρισθῶ ἄλλο μέσον, καὶ σὰς παρακαλῶ πολὺ νὰ μὴ εἰπῆτε τίποτε εἰς αὐτὴν περὶ τοῦ τυμπανιστοῦ.

Μετὰ τὴν μικρὰν ταύτην συνδιάλεξιν ὁ λόρδος ἀνεχώρησε καὶ σκεφθεὶς ὠριμώτερον εὔρε καταλληλότερον ἀπὸ τὸ τύμπανον τὸν δξύαυλον, καὶ ἐπειδὴ εἰς τὴν νεότητά του εἶχε λάβει μερικὰ μαθήματα τούτου τοῦ ὄργανου, ἤλπιζεν ὅτι θὰ ἦτον ἀρκετὸς νὰ συνοδεύῃ τὴν ἄδουσαν. Ἀγοράσας λοιπὸν ἓνα δξύαυλον ἔφερεν εἰς τὸ δωμάτιόν του. Τὴν ἑπαύριον μελετᾷ ἐπ' αὐτοῦ τὸ γαλλικὸν ἄσμα τὴ ὁποῖον ἡ ἀγνώστὸς του ἔτραγωδεῖ τὸ συνηθέστερον μετὰ δύο ἢ τρεῖς δοκιμὰς ἤρχισε κατὰ πρῶτον νὰ παίξῃ σιγά, μετὰ ταῦτα μεγαλοφώνως καὶ μετ' ὀλίγον ἐνθουσιασθεῖς παίζει αὐτὸν μετ' ὅλην τὴν δύναμιν τῶν πνευμόνων του, φροντίζων νὰ ἀνοίγῃ ὅλα τὰ παράθυρα διὰ νὰ ἀκούηται καλλίτερον ἀπὸ τὴν γειτονικὴν οἰκίαν. Ἀφοῦ ἐπὶ πολὺν ὥραν ἔπαιξεν ἐξῆλθεν εἰς τὸ παράθυρον, ἐλπίζων νὰ ἴδῃ ὡσαύτως τὴν ὄραιάν του Κυρίαν ἐπὶ τοῦ παραθύρου της· ἀλλ' ἡ Κυρία Χίκα τοῦναντίον ποτὲ δὲν ἐφαίνετο, ἀν καὶ ὁ λόρδος δὲν ἔπαυε παίζων τὸν δξύαυλον.

Μετὰ παρέλευσιν ὀκτῶ ἄλλων ἡμερῶν πηγαίνει πρὸς ἐντάμωσιν τοῦ οἰκοφύλακος καὶ τῷ λέγει.

— Πιστεύω, ὅτι τώρα πλέον δύναμαι νὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ προσφέρω τὰ σεβάσματά μου εἰς τὴν Κυρίαν Χίκαν.... Ἐσυνόδευον αὐτὴν καθ' ἑκάστην μετὰ τὸν δξύαυλόν μου.... Ἦτο πολὺ ὄραϊον, νὰ μᾶς ἀκούῃ τις.... Ἐπαιζὼν τόσον δυνατὰ τὸ ἀκριβὲν της ἄσμα, ὥστε εἶμαι βεβαιότα-

τος ὅτι ὅλοι με ἤκούετε.

— Σεις λοιπόν ἐπαίξατε τὸν δξύαυλον, ἐφώνησεν ὁ οἰκοφύλαξ. Ἄ! θεθαίως ὅλοι σὰς ἤκούομεν, ἔπρεπε νὰ ἦναι τις κωφός, τελείως κωφός, διὰ νὰ μὴ σὰς ἀκούσῃ.

— Πῶς! ἡ ὠραία κυρία τοῦ τρίτου πατώματος μὲ ἤκουσε;

— Ἡ κυρία Χίκα; Ὡ! βέβαια... ὠμίλησε περὶ ὑμῶν... καὶ μάλιστα πολλάκις.

— Μὲ καταθέλετε μὲ τοὺς ὠραίους λόγους σας... τί καλὴ κυρία... Ἐ!... καὶ τί εἶπε;... τί εἶπε;...

— Δὲν εἰξεύρω, εἶπε, πῶς εἶναι αὐτὸς πάλιν ὅστις ἀκαταπαύτως παίζει τὸν δξύαυλον· θὰ ἐπροτίμων μὰ τὸν Θεὸν νὰ τρέψω δέκα χῆνας, ἐντὸς τοῦ δωματίου μου, πορὰ νὰ ἔχω αὐτὸν τὸν κατηραμένον γείτονα.

— Ὡ... ἄ... τώρα εἶναι θυμωμένη... ἄ! δὲν εἶναι ἀκόμη κατάλληλος περίστασις διὰ νὰ παρουσιασθῶ εἰς τὴν λαίδυ Χίκαν, εἶπεν ὁ λόρδος συνωφροδύμενος. Ἀπομακρύνεται ταχέως, κατηφής καὶ σύννοος, συλλογίζομενος τίνι τρόπῳ νὰ ἐπισύρῃ εὐνοϊκῶς τὴν προσοχὴν τῆς γείτονάς του.

Μετὰ ἐπιπόνους καὶ πολυώρους σκέψεις τέλος πάντων, ὁ λόρδος ὅστις δὲν ἐγνώριζεν ἄλλα ὄργανα ἀπὸ τὸ τύμπανον καὶ τὸν δξύαυλον καὶ θέλων ἀπολύτως νὰ φαγῆ ἀξέριστος εἰς τὴν ἀγνωστὴν του, ἐκτόπησε τὸ μέτωπόν του, ὡς ὑπὸ νέας καὶ αἰφνιδίου ιδέας κυριευόμενος.

— Ἄ! Goddem, goddem!... ἀνέκραξε, γελῶν βορβοδῶς. Τὴν φορὰν ταύτην εἶμαι πλέον παρὰ βέβαιος ὅτι ἡ γείτων μου θὰ μὲ εὕρῃ ἀρμονικὸν goddem!.. Πρέπει νὰ ἀγοράσω κανένα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ὄργανα τὰ ὅποια παίζουν εἰς τοὺς δρόμους, στρέφοντες μικρὰν τι γερούλιον. Μὲ αὐτὸ ἀμέσως θὰ παίζω ἀξίολογα· goddem!... Μάλιστα πρέπει ἀμέσως νὰ τὸ ἀγοράσω διὰ νὰ καταθέλω ὅσον τὸ δυνατόν γρηγορώτερα τὰ ὄργανα τῆς ὠραίας καὶ καμφιλιάτης μου γείτονος. Ἄ! goddem... the sooner the better... yes...

Ὁ λόρδος Βουλιγκρώγ δὲν γάνει καιρὸν ἀμέσως ἐξέρχεται καὶ περιτρέχει τὰς ὁδοὺς τῶν Παρισίων. Μετ' οὐ πολὺ ἀπαντᾷ ἄνθρωπον παίζοντα τοιοῦτον ὄργανον.

— Θέλω νὰ ἀγοράσω τὴν μουσικὴν σου, τῷ λέγει ὁ λόρδος πλησιάζας αὐτόν.

— Θέλετε νὰ ἀκούσῃτε τὰ ἄσματά μου, Κύριε; Δώσατέ μοι εἴ σοῦδια καὶ θὰ σὰς παίζω ὅσον θέλετε.

— Ὅχι, ὄχι, goddem!... Δὲν θέλω νὰ σὲ ἀκούσω νὰ

παίζῃς, θέλω τὴν χονδρὰν σου μουσικὴν, αὐτὴν τὴν ὅπου ἀν φέρεις ἐπὶ τῆς ῥαχέως σου, ἅμα παύσης παίζων.

— Πῶς! θέλετε τὸ ὄργανόν μου, Κύριε;

— Yes, yes! τὸ ὄργανόν σου θέλω.

— Ὡ! δὲν πωλῶ τὸ ὄργανον διὰ τοῦ ὁποίου παίζομαι τὰ πρὸς τὸ ζῆν.

— Θὰ εὕρῃς ἄλλο καλλίτερον μέσον, διὰ νὰ κερδίζῃς τὸν ἄρτον σου... θὰ σοὶ δώσω χρήματα... ἀκούεις;... χρήματα... θὰ πληρώσω ὅσον θέλεις... θὰ πληρώσω ἀμέσως... Ἴδου, λάβε χρυσίον...

Ἡ θεὰ θαλαντιίου καλῶς ἐφοδιασμένου, ἀφαιρῶν πᾶσαν δυσκολίαν ἐκ μέρους τοῦ ἰδιοκτῆτου, ὅστις εἰς τοιαύτην τιμὴν θὰ ἐπωλεῖτο καὶ αὐτὸς μαζὺ μὲ τὸ ὄργανόν του, ἐὰν ὁ ἀγγλος τὸ ἀπῆται. Πωλεῖ λοιπὸν αὐτὸ εἰς τὸν λόρδον ὅστις παρακαλεῖ αὐτόν νὰ τὸ συναδεύσῃ μέχρι τοῦ ξενοδοχείου.

Οἱ ξενοδόχοι μένουσιν ἐκθαμβοὶ ἰδόντες τὸν λόρδον φέροντα τοιοῦτον ὄργανον εἰς τὸ δωματίον του, ἐπειδὴ ὅμως εἶχον σχεδὸν συνειθίσῃ εἰς τὰς ἰδιοτροπίας τοῦ λόρδου, ἐσκεφθῆσαν ὅτι ἡ νέα αὐτῆ μουσικὴ, δὲν θὰ δεῖ ἤρκει ἴσως πλειότερον τοῦ τυμπάνου καὶ τοῦ δξυάλου.

Τὴν ἐπαύριον ἐγερθεὶς λίαν ἐνωρὶς ὁ ἀγγλος, τρέχει εἰς τὸ ὄργανόν του καὶ παίζει ἐπὶ ὀλοκλήρους ὄρας χωρὶς νὰ σταματήσῃ, διάφορα τεμάχια.

Ταύτην τὴν φορὰν ὁ Βουλιγκρώγ φαίνεται καταγοητευμένος, καὶ ἐν τῇ ἐξάψει του, δὲν παύει παίζων... Δέκα πέντε ἡμέραι οὕτω παρέρχονται, καὶ μὴ ἀκούσῃ πλέον τὴν γείτονά του ἄδουσας, ὑποθέτει ὅτι αὐτὴ προτιμᾷ νὰ τὸν ἀκούῃ. Μετὰ ταῦτα πορεύεται καὶ πάλιν πρὸς τὸν οἰκοφύλακα ὅστις ἰδὼν αὐτόν ἤρξατο καυχάζων.

— Ἐ!... Ἐ!... καλέ μου φίλε, νομίζω ὅτι τώρα πλέον ἐπέτυχα... ἐθριάμβευσα... ἰδοὺ ἡ καταλλοιότερα περίστασις διὰ νὰ συνάψω σχέσεις μετὰ τῆς ὠραίας Κυρίας Χίκας... Ἐβρῆκα τὸ μέσον, δὲν ἔχει οὕτω; λέγει ὁ λόρδος μετὰ θριαμβευτικοῦ ὕφους.

— Μὰ τὴν πίστιν μου! δὲν εἰξεύρω τί εὐρῆκες!... τῷ ἀπαντᾷ ὁ Βαταλλιάρδος ξύων τὴν ξυλινὴν κνήμην του.

— Ἐβρῆκα ἐν ὄργανον τὸ ὁποῖον παίζω ἀρίστα. Πῶς δὲν μὲ ἤκούσατε διόλου.

— Ἄ! σεις ἐπαίξατε τὸ ὄργανον ἀπὸ τὸ πρῶν ἐν τῷ βράδῳ;

Yes, yes! καλέ μου φίλε, και ἡ λαίδυ Χίκα θά ἔχουσε βεβαίως μετ' εὐχαριστήσεως; . . . δὲν εἶναι ἔτσι; . . . goddem! . . .

— Ἄ! βεβαίως! . . . Μὲ τόσην εὐχαρίστησιν σὰς ἔκουε ὥστε πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν ἐγκατέλειψε τὴν οἰκίαν, δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ κρατηθῆ . . . και ὁσάκις σὰς ἔκουε παίζοντα ἔλεγε μετ' ὀργήν ὁ κατηραμένος οὗτος ἀναμφιβόλως θὰ με κωφάνῃ! Δὲν ἠμπορῶ πλέον νὰ ὑποφέρω . . . ὦ! ποῦ νὰ τὸν φάγῃ ἡ πανοῦκλα . . . και ἄλλα τοιαῦτα. Τέλος πάντων, ὡς σὰς προείπον αὐτῇ πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν ἀνεχώρησε . . . δὲν θέλει πλέον νὰ μένῃ εἰς Παρισίους, οὔτε εἰς ἄλλο μέρος φοβουμένη, μηδ' ἀλυσήν και πάλιν τὸ ὄργανον . . . τὸν ὀξυάλον . . . και τὸ φοβερόν ταμπουρλο σας! . . .

Ἐπιπῆγε λοιπὸν εἰς τὴν Χάβρην και ἐκεῖ θὰ ἐπιβιβάσθῃ εἰς πλοῖον διὰ τὴν Γουαδελοῦπην . . . φαίνεται ὅτι ἐκεῖ ἔχει φίλους . . .

Ὁ λόρδος Βουλιγκρώγ μένει ἐκστατικός . . .

Ἐπὶ εἰς τέταρτον τῆς ὥρας δὲν εὐρίσκει οὔτε μίαν λέξιν ὅπως ἐκφράσῃ ὅ, τι αισθάνεται. Δὲν ἀπελπίζεται ὅμως και λαμβάνων ἐκ τοῦ θραχίονος τὸν οἰκοφύλακα, τῷ δίδει ἀκόμη χρυσὰ τινὰ νομίσματα, λέγων αὐτῷ

— Εἶσθαι βέβαιος ὅτι ἀνεχώρησε διὰ τὴν Χάβρη;

— Βεβαίως, μιλόρδε. Ἐγὼ ἔφρασα τὰ πράγματα τῆς εἰς τὸ λεωφορεῖον και μάλιστα, ὡς μοι εἶπε, θὰ καταβῆ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῶν Παρισίων εἰς τὸ Ἄβρον, ἐπειδὴ περιμένει ἐπιστολάς.

— Ἄ πολὺ καλά! . . . Τρέχω κατόπιν τῆς, νὰ τῇ ζήτησω συγγνώμην διὰ τὸ ὄργανον τὸ ὁποῖον ἔπαιξα και νὰ καταθέσω τὴν καρδίαν μου . . . τὰ πάντα . . . εἰς τοὺς πόδας τῆς.

Τὸ αὐτὸ ἑσπέρας ὁ Βουλιγκρώγ ἀναχωρεῖ ταχυδρομικῶς . . . τὴν ἐπύριον ἦτον εἰς τὴν Χάβρη. Διευθύνεται ἀμέσως εἰς τὸ εἰρημένον ξενοδοχεῖον και ζητεῖ τὴν Κυρίαν Χίκαν, φθάσασαν πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐκ Παρισίων.

— Βοθάσατε ἐγκαίρως, . . . ἐὰν δηλαδὴ ἐπιθυμῆτε νὰ ἴδῃτε αὐτὴν, τῷ λέγει εἰρωνικῶς πως ὁ ξενοδόχος. Ἡ κυρία αὐτῆ, μιλόρδε, ἐπεθύμει νὰ ὑπάγῃ εἰς Γουαδελοῦπην και εὐροῦσα πλοῖον ἀναχωροῦν σήμερον, ἐπεβιβάσθη ἐπ' αὐτοῦ. Ἄλλ' εὐτυχῶς δι' ὑμᾶς! τὸ πλοῖον εἶναι ἀκόμη ἐντὸς τοῦ λιμένος.

— Ἄ! goddem! god! . . . εὐχαριστῶ! . . . εὐχαριστῶ Κόρις . . . ὡς τρέξω εἰς τὸ πλοῖον! ἀνακράζει ὁ ἄγγλος, θὰ ἀκολοθῶσω παντοῦ τὴν ὀραίαν μου κυρίαν . . .

θὰ ὑπάγω μέχρι τῆς Γουαδελοῦπης και εἰς τὴν ἀκρὰν τοῦ κόσμου ἀκόμη ἐὰν αὐτὴ τὸ θέλει.

Ὁ Βουλιγκρώγ καταβαίνει ὡς ἀστραπὴ εἰς τὴν παραλίαν, λαμβάνει πληροφορίας περὶ τοῦ ἀναχωροῦντος διὰ τὴν Γουαδελοῦπην πλοίου, πληρώνει ἀμέσως τὸν ναυλὸν του, και τέλος εὐρίσκει αἰσθημάτων ἐπὶ τοῦ πλοίου ὅπου ἐμελεῖ νὰ φέρῃ μακρὰν τὸ ἀντικείμενον τῆς λατρείας του. Ζητεῖ τὴν λαίδυ Χίκαν, ἀλλ' οἱ ναῦται εἰς τὸ ὄνομα τοῦτο ἐμειδιάσαν, δεικνύοντες αὐτῷ ταυτοχρόνως τὸ δωμάτιον τῆς κυρίας ταύτης. Τρέχει ἐκεῖ . . . εἰσέρχεται και παφιατρειῶν ὀραίατάτην γυναῖκα ἔχουσαν τὰ νῦτα ἐστραμμένα πρὸς αὐτόν, — Τὸ λεπτοκαμωμένον και ὀραῖον τοῦτο σῶμα, ἄρα δὲν θὰ ἔχη και ὀραίαν μορφήν; λέγει ὁ λόρδος καθ' ἑαυτόν, και ὀρμήσας πίπτει εἰς τοὺς πόδας τῆς, ζήτησιν παρ' αὐτῆς συγγνώμην διὰ τὸ ὄργανον . . . διὰ τὸν ὀξυάλον . . . διὰ τὸ τύμπανον . . . προσφέρει εἰς αὐτὴν τὴν περιουσίαν του . . . τοὺς τίτλους του . . . τὴν καρδίαν του . . . τὰ πάντα . . . και εἰς τὸν ἐνθουσιασμὸν του ζητεῖ νὰ ἀσπασθῇ τὴν χεῖρά τῆς. Ἡ κυρία Χίκα στρέφεται . . . ; ὁ ἄγγλος ἀφίνει τρομερὰν κραυγὴν και πίπτει ὡς κεραυνόπληκτος.

Ἡ κυρία Χίκα ἦτο γράϊα αἰθιοπίς! . . .

Ὅταν ὁ λόρδος Βουλιγκρώγ ἦλθεν εἰς αὐτόν, τὸ πλοῖον ἦτον ἤδη μακρὰν τοῦ λιμένος, και ὁ ἀστυχὸς ἄγγλος ἠναγκάσθη νὰ ταξειδεύσῃ μέχρι τῆς Γουαδελοῦπης διὰ νὰ θελήσῃ νὰ νυμφευθῇ τὴν Κυρίαν Χίκαν.

Ὁ Βουλιγκρώγ ὀραίσθη ὅτι αὐτὴ θὰ ἦναι ἡ τελευταία αὐτοῦ ἐρωτικὴ περιπέτεια, και πράγματι τήρῃσας, ὡς λόρδος ἄγγλος, τὸν λόγον του, ἔκτοτε περητῆθη τῆς ἰδέας τοῦ νὰ νυμφευθῇ ποτέ.

ΠΕΡΙ ΚΑΠΝΟΥ

(ΝΙΚΟΤΙΑΝΗΣ).

Ἐπὶ τὴν ὑγιεινὴν και ἠθικὴν ἐποψίν.

Ἀπὸ τριῶν αἰώνων τοιαύτη πρόοδος ἐπετελέσθη εἰς τὰς ἐπιστήμας και τὰς τέχνας, τοιαῦται μεταβολαὶ και βελτιώσεις συνέβησαν εἰς τε τὰ ἦθη και τὰς ἐξῆς ἡμῶν, ὥστε ἐὰν εἰς τῶν προγόνων μας τοῦ 18ου αἰῶνος ἐπαφήρητο ἐπὶ τῆς γῆς, ἦθελον θαμβωθῆ, και κατὰ τὸν προφήτην Δαβὶδ ἦθελον ἀνακράξῃ ἡ Βίβλος Θεοῦ. ἡ